

14

‘Hierbij verklaar ik de kermis van 1762 voor geopend!’

Op een groot podium sloeg burgemeester Calkoen met een stok tegen de gong en een luid gejuich steeg op. De Botermarkt was zoals elk jaar weer afgeladen. Pontus leunde samen met Kasper tegen de muur van de waag en peuterde met een houtje onder zijn nagels. Zijn hoofd stond totaal niet naar zakkenrollen.

‘Kijk wat ik heb,’ zei Kasper. In zijn hand hield hij een van de knijpbrilletjes die Pontus gisteren van de brillenverkoper had gepikt. ‘De formule voor succes.’

‘Interesseert me niks,’ zei Pontus.

‘Luister, schrielhannes...’

‘Nee, nu luister jij eens naar mij!’ Pontus ging voor hem staan en prikte met zijn wijsvinger in Kaspers borst. ‘Je had van mijn spullen moeten afblijven.’

‘Hé, handen thuis,’ zei Kasper, terwijl hij Pontus’ hand wegsloeg. ‘Vergeet die smerige strohoed. Als jij in de bende een kans wilt maken, dan doe je wat ik zeg.’ Hij drukte zijn voorhoofd tegen de zijne. ‘Zie je die kerel daar met de donkerrode jas? Die pakken we. De veter van zijn buidel steekt uit zijn borstzakje. Vlug!’ Hij duwde Pontus naar voren.

De man stond enkele rijen verderop. Met de pest in

zijn lijf wrong Pontus zich tussen de mensen door richting het podium en ging voor de man staan, met zijn rug naar hem toe. Wat een achterlijk plan, dacht hij.

Het duurde niet lang of Pontus hoorde achter zich het gekraak van glas.

‘Hé, kunt u niet uitkijken?’ riep Kasper. ‘U trapt mijn bril stuk.’

Pontus keek voorzichtig over zijn schouder. De man met de donkerrode jas had zich omgedraaid en stond met zijn handen in zijn zij tegenover Kasper.

‘Hoe durf je mij te beschuldigen, brutale vlerk?’

‘Mijn brilletje viel en toen ging u erop staan.’

Omstanders begonnen zich ermee te bemoeien.

‘Pas op, meneer. De kermis trekt zakkenrollers aan,’ zei iemand. ‘Misschien is hij er wel eentje.’

Een vrouw keek Kasper wantrouwend aan. ‘Een bril op jouw leeftijd? Dat klopt niet. Die jongen leidt u af, meneer. Trap er niet in.’

Even flitste er paniek in Kaspers ogen.

Weg hier, dacht Pontus. Voor ze hem ontdekten! Hij glipte tussen de mensen door en holde naar de andere kant van het plein, weg uit de drukte bij het grote podium. Wat een stomkop was die Kasper! Als hij nou maar niet werd gepakt. Pontus beet op zijn nagels. Zou hij teruggaan? Nee. Kasper moest zijn eigen hachje maar redden. Die zou straks wel weer ergens opduiken.

In een hoek van het plein trok een goochelaar publiek. Pontus telde zo al een stuk of twintig mensen die nieuwsgierig om de man heen stonden. Zou hij het proberen? Hij moest tenslotte met buit thuiskomen.

‘Aanschouw het onmogelijke!’ riep de goochelaar. ‘Kijk hoe een stukgesneden touw weer heel wordt!’

Er stroomden meer mensen toe, ook een kerel met een hoed die net een buideltje in zijn zak stopte. Pontus hield zijn ogen gericht op de rechterjaszak. Dat buideltje moest hij zien te pakken. Zo onopvallend mogelijk liep hij achter de man aan en ging zo achter hem staan, dat hij met zijn hand bij de jaszak kon.

De goochelaar had iemand nodig uit het publiek en een vrouw stapte naar voren. Pontus loerde stiekem naar het bolle jaszakje. Het rijgvetertje piepte eruit. Ineens welde er een wee gevoel in hem op. *Stelen is voor lafbekken*. Hij haalde diep adem, sloot zijn ogen en telde tot tien. Even doorbijten.

‘Snijd het touw een aantal keer goed door, mevrouw,’ hoorde hij de goochelaar roepen.

Het weë gevoel zakte. Rustig, dacht hij, vooral geen onverwachte beweging maken. Voorzichtig reikte hij met zijn hand naar de jaszak. Terwijl zijn hart tekeer ging, keek hij zogenaamd geboeid naar de goochelaar. Zijn vingers kregen het vetertje te pakken en plots viel een vreemde rust over hem heen. Alsof het heel gewoon was dat hij daar stond en hij al jarenlang honderden mensen had beroofd. Hij pikte het geldbuideltje soepel uit de jaszak en liet het in zijn broekzak glijden. Langzaam stapte hij naar achteren en op dat moment keek de man even opzij. Pontus ving een glimp op van zijn gezicht. Een steek schoot door hem heen. Die neus... Dat knikje... Dat kon maar één iemand zijn!

De mensen begonnen te klappen, maar Pontus sprintte richting de Reguliersbreestraat. Zijn hand omklemde het buideltje dat hij daarnet had geroofd. Stik! Waarom moest nu uitgerekend die koster... Hij schoot de Land van Beloftensteeg in en zocht steun tegen de gevel van het eerste het beste huis. Zijn maag kromp samen. Een zure brei kwam omhoog en Pontus kotste zijn maaginhoud naar buiten.

Iemand tikte op zijn schouder.

‘Waar was je nou?’ vroeg Kasper. ‘Mij laten stikken, hè? Die kerel begon te dreigen. Ik kon maar net ontsnappen.’

Pontus spuugde een dot slijm op straat en veegde met zijn mouw zijn mond af. ‘Waar heb je het over?’ Hij kwam overeind, opgelucht dat de kramp in zijn maag oploste. ‘O, die truc. Dat pakte je niet echt slim aan.’

‘O nee, schrielhannes? Wat heb ik hier dan?’ Triomfantelijk hield hij een zwart zakje omhoog.

Pontus herkende het meteen. Hij zocht met zijn handen onder zijn hemd, maar zoals hij verwachtte hing zijn buideltje niet meer om zijn nek.

‘Haha, daar heb ik je terug!’ bulderde Kasper. ‘Wie is hier nu de echte meester? Ook als je beroerd tegen een muur leunt moet je goed op je spullen passen, schrielhannes. Onthoud dat goed.’

Met een zucht nam Pontus het buideltje van Kasper aan en knoopte het om zijn nek. Hij heeft zijn gram gehaald, dacht hij. Fijn voor hem.

‘Over buideltjes gesproken,’ zei hij. ‘Waarom heb jij

zo'n mooi geldzakje en ik niet? Dat is toch fluweel?
Dure stof.'

'Een meesterzakkenroller moet goede spullen hebben.
Waarom vraag je dat?' vroeg Kasper.

'Nou, een roodfluwelen buideltje is best bijzonder.
Van Lijp gekregen zeker?'

'Gaat je niks aan.'

'Je initialen, heb je die er zelf op geborduurd?' vroeg
Pontus.

'Mijn ieniewat? Waar heb je het over? Kom, we gaan
terug naar de kermis, schrielhannes. Lijp vermoordt
ons als we met lege handen thuiskomen.'